

Видулъ.

Стори това — тя много те обича —  
И какъ отъ тебъ умрѣла би спокойно!

Недѣлко,

О Боже мой, сърдце ми премалява!  
Ти правъ си, дѣдо — знамъ го, но нали  
И азъ я много като тебъ обичамъ —  
Какъ мога? Какъ!

Видулъ.

Бжди юнакъ, стори го, казвамъ!  
Ей азъ отивамъ вече да я викамъ,  
Тя тукъ е близу, скрита въ пещерата —  
На тебъ оставямъ я, а самъ ще ида,  
Онѣзъ отатъкъ малко да поободря,  
Че тѣ, съвсемъ ги гледамъ падатъ духомъ,  
И лесно биха вратъ превили  
Да ги изколи турчинътъ проклѣтъ.  
Такива има тамъ, що хващатъ вѣра,  
Че той на воля живи би ги пусналъ!

Недѣлко.

О, шеметъ вечъ главата ми обхваща,  
Не мога туй сторй, не мога азъ,  
Макаръ да знамъ, че то е най-доброто!

Видулъ.

Трѣбва!

Недѣлко.

О, спри се дѣдо! Чуй една салъ дума!

Видулъ.

Какво?

Недѣлко.

Да чакаме поне до утре!